

РЕШЕНИЕ

№ 2992

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 29.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **2828** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ образувано е по жалба на Н. П. Р. с ЕГН: [ЕГН] изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора - [населено място] срещу Заповед №108/19.02.2024г. на Началника на Затвора- София- с твърдения за нейната незаконосъобразност. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Твърди се, че същата е издадена при допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Моли съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв.И., която поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът - Началникът на Затвора - [населено място], редовно и своевременно призован се представлява от юрк.К., която счита жалбата за неоснователна и се иска отхвърлянето ѝ. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с доказателствата и доводите на страните, намира за установена, следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят Н. П. Р. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора -

София. Със Заповед № 467/31.10.2022г. /л.10 от делото/ на Началника на Затвора - София, на основание чл. 80, ал.1, т.5 и ал.2 от ЗИНЗС и чл.175 от ППЗИНЗС, на л. св. Н. П. Р. е възложено да работи като отговорник арт клуб, с работно време: вторник и четвъртък - 6 часа. Определен е изпитателен срок от 3 месеца.

В 23,10 часа на 02.02.2024г. в Затвора София е било извършено претърсване и личен обиск на настанените в спално помещение №7 лишени от свобода, включително на Н. П. Р.. При това действие е бил открит мобилен телефон Самсунг, в режим на работа. За собствеността на мобилния телефон е признал Н. П. Р..

Със Заповед № 104/2024г. /л.11 от делото/ на Началника на Затвора - София, на основание чл. 104 ал.1 и чл.101, т.2 от ЗИНЗС на л. св. Н. П. Р. е наложено дисциплинарно наказание - „извънредно дежурство по поддръжка на чистотата и хигиената“ за срок от 7 дни. В Заповед № 104/2024г. е прието, че във връзка с откритата нерегламентирана вещ собственост на жалбоподателя, последният е нарушил чл. 96, т.3 и чл.97, т.1 от ЗИНЗС, което представлява дисциплинарно нарушение по чл. 100, ал. 1 и ал. 2, т. 1, т. 5 от ЗИНЗС.

При тази обстановка, позовавайки се на извършено дисциплинарно нарушение, със Заповед № 108/19.02.2024г. Началникът на Затвора – София е отменил своя заповед № 467/31.10.2022г., с която на л. св. е възложено да работи като отговорник арт клуб.

По делото са приети като писмени доказателства документите по административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, при спазване изискванията на закона, срещу административен акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред. Съгласно § 4б, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗИНЗС, разпоредбите на глава десета от Административнопроцесуалния кодекс се прилагат и в случаите, когато не е предвидено изрично в този закон обжалване на индивидуални административни актове на органите по изпълнение на наказанията. Производствата се разглеждат пред административния съд по местоизпълнение на наказанието. Решението на съда е окончателно.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в пределите на неговата законова компетентност по място, време и степен.

В разпоредбите на чл. 172, ал. 1 ЗИНЗС и чл. 163, ал. 1 ППЗИНЗС е предвидено, че участието на лишените от свобода в трудова дейност има за цел тяхната ресоциализация, превъзпитание, придобиване или повишаване на професионалната им квалификация. Чл. 164, ал. 1 от ППЗИНЗС предвижда, че възможностите за участие в трудова дейност се определят от администрацията на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие в рамките на разкритите работни места в Държавно предприятие "Фонд затворно дело" и в обслужващата и комунално-битова дейност на затворническите заведения, а съгласно ал. 3, включването на лишените от свобода в трудова дейност се извършва след установяване на работоспособността им и въз основа на преценка относно здравословното им състояние, възрастта, пола, професионалната квалификация, техните интереси и предпочитания, оценката на риска и изискванията на режима и охраната.

Според разпоредбата на чл. 166, ал. 2 от ППЗИНЗС за назначаването на работа на

лишените от свобода и в случаите, в които се налага преместване в друга група, началникът на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие издава писмена заповед. Участието в трудова дейност се прекратява също с писмена заповед на началника на затвора, поправителния дом или затворническото общежитие при наличие на посочените в чл. 170, ал. 2 и ал. 3 ППЗИНЗС обстоятелства.

В случая оспорената заповед е издадена от Началника на Затвора –София, който е компетентен орган в смисъла на чл.170, ал.3 от ППЗИНЗС.

Оспорената заповед е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК. В същата са посочени фактическите правните основания, послужили за издаването ѝ. Заповедта следва да се приеме за мотивирана, тъй като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката - в случая протокол за разпределение № 13/15.02.2024г. /л.20 и 21 от делото/ на Комисията по разпределение на лишените от свобода.

По делото няма спор между страните, че лишеният от свобода Н. П. Р. е притежавал неразрешена вещ, което е определено като нарушение на чл. 96, т.3 и чл.97, т.1 от ЗИНЗС. Ето защо и със Заповед №104/2024г. на Началника на Затвора - София, на основание чл. 104 ал.1 и чл.101, т.2 от ЗИНЗС на л. св. Н. П. Р. е наложено дисциплинарно наказание - „извънредно дежурство по поддръжка на чистотата и хигиената“ за срок от 7 дни.

Извършеното нарушение- притежавал неразрешена вещ, е дало основание на Началника на Затвора- София да прецени, също така, че следва и да прекрати участието на жалбоподателя в трудова дейност, поради което е издал оспорената Заповед № 108/19.02.2024г. Съгласно чл. 170, ал. 2 от ППЗИНЗС негативното отношение към трудовата дейност, като системно неизпълнение на трудовите норми, неуплътняване на работното време, отклонение от работното място, отказ от работа и други тежки нарушения на трудовата дисциплина, се считат за утежняващо обстоятелство при разглеждане на правното положение на лишените от свобода. Според ал. 3 от същият текст - в случаите по ал. 2 или при обективна невъзможност за изпълнение на възложената работа участието в трудова дейност се прекратява с писмена заповед на съответния началник.

В настоящия случай не е налице и не се твърди с оспорения акт обективна невъзможност за изпълнение на възложената работа. Спорният въпрос е налице ли са обстоятелствата по ал. 2 на цитираната разпоредба и дали издадената заповед за налагане на дисциплинарно наказание, поради притежаване на неразрешена вещ, е основание за прекратяването на възложената му работа.

Настоящият състав намира, че дисциплинарното нарушение, извършено от Н. П. Р., не попада в приложното поле на чл. 170, ал. 2 от ППЗИНЗС - същото нито съставлява „негативно отношение към трудовата дейност“, нито „отказ от работа“, нито, макар и да е нарушение на установените правила в затвора, съставлява „тежко нарушение на трудовата дисциплина“. Напротив, в административната преписка липсват данни Н. П. Р. да не е извършвал дейността си, респ. да се е отклонявал от работното време или място. Законосъобразността на притежаването на неразрешена вещ е предмет на друг административен акт, а именно на Заповед №104/2024г. на Началника на Затвора - София. Само по себе визираното дисциплинарно нарушение не съставлява „тежко нарушение на трудовата дисциплина“ по смисъла на чл. 170, ал. 2 от ППЗИНЗС, което да е основание за прекратяване на участието на Н. П. Р. в трудова дейност с

оспорената в настоящото производство Заповед № 108/19.02.2024г. на Началника на затвора – София.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна - издадената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при липса на предпоставките по чл. 170, ал.2 от ППЗИНЗС, поради което същата следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на жалбоподателя следва да бъде поставена на разглеждане, на основание чл. 143, ал.1 от АПК. Претендират се разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 1000 лв. за адвокатско възнаграждение, като са представени доказателства за плащането им. Претендираното адвокатско възнаграждение, е в минималния размер според чл.8, ал.3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид на което не следва да бъде редуцирано. Ето защо, искането следва да бъде уважено и на жалбоподателя да се заплатят съдебно-деловодни разноски в общ размер на 1010 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 79 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на лишения от свобода Н. П. Р. с ЕГН: [ЕГН] изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора - [населено място]- Заповед №108/19.02.2024г. на Началника на Затвора- София.

ОСЪЖДА ГД „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Н. П. Р. с ЕГН: [ЕГН] сумата от 1010 лева., представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: